

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce: P.B.**, nar. ..., státní příslušnost Srbská republika, v České republice bytem..., *zastoupeného Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Praha 2, Vinohradská 22*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24.1.2017, čj. MV-155976-5/SO-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24.1.2017, čj. MV-155976-5/SO-2016 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*, ze dne 8.9.2016, čj. OAM-1251-12/ZR-2016 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle § 87l odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) a dle § 50 odst. 1 písm. b) ZPC byl žalobci udělen výjezdní příkaz na 30 dnů od právní moci rozhodnutí

II. Důvody žaloby

Dle žalobce byla v řízení zvláště závažným způsobem porušena ustanovení o řízení před správním orgánem a tato pochybení jsou takové intenzity, že samy o sobě jsou způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Samo rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán při posuzování žádosti žalobce nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s § 3 správního řádu. Rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti rozhodnutí. Toto pochybení implikuje porušení § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal oprávněných zájmů žalobce a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu.

Žalovaná v rozporu se svou zákonnou povinností nevypořádala žalobcem řádně uplatněné odvolací námítky, nevypořádala se s námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy žalobce namítal, že ze správního spisu není vůbec zřejmé, že by byla naplněna skutková podstata, na jejímž základě je žalobci povolení k pobytu rušeno.

Žalobce dával ke zvážení, zda v postupu správního orgánu není možné spatřovat retroaktivitu při použití právního předpisu. Správní orgán vychází při posouzení případu z posledního stavu textu zákona o pobytu cizinců, který je účinný od prosince roku 2015. Žalobce se však dopustil protiprávního jednání v roce 2015 před účinností posledního znění zákona, kdy byla platná a účinná odlišná právní úprava, podle níž nebylo možné zrušení povolení k pobytu pro spáchání trestného činu, respektive čistě na základě odsouzení k nepodmíněnému trestu. S ohledem na skutečnost, že zrušení povolení k pobytu žalobce je reflexí právě tohoto jednání, mělo by být i řízení o zrušení povolení k pobytu vedeno podle právní úpravy, která reflektuje dobu, kdy došlo k jednání, které je fakticky důvodem ke zrušení povolení k pobytu žalobce. Mělo by proto být postupováno podle právní úpravy platné v roce 2015, před nabytím účinnosti novely zákona, která zakotvila předmětnou změnu. V opačném případě působí právní předpis retroaktivně, a to nepřipustně, neboť žalobce v dané době neměl povědomí o možných následcích svého jednání.

Správní orgán v řízení zcela nedostatečně a v rozporu s požadavky § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu žalobce ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu. Neprovedl žádné relevantní zjištění dopadů rozhodnutí do života žalobce. Tyto informace má přitom správní orgán povinnost zjišťovat i bez návrhu, neboť se jedná o řízení vedené z moci úřední, jak stanoví § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgán však zjišťoval okolnosti svědčící v neprospěch žalobce a zcela rezignoval na zjišťování okolností pro něj příznivých i přesto, že mu byly podstatné skutečnosti přímo předloženy nejen žalobcem, ale i jeho právním zástupcem v doplnění odvolání. Celá rodina žalobce, stejně jako veškeré jeho statky, jsou v současné době na území ČR, když k domovské vlasti již nemá žádných vazeb, ať rodinných nebo majetkových. Žalobce na území ČR žije společně se svou manželkou, se kterou se znovu oženil. Není na místě úvaha o účelovosti tohoto kroku, když tato není nijak podložena. Správní orgán v průběhu řízení neučinil jediný krok, kterým by zjistil podstatné okolnosti pro posouzení možných dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. V této skutečnosti je na místě vidět zásadní pochybení v postupu správního

orgánu, které může mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Správní orgán měl možnost provést např. výslech žalobce a jeho manželky a tak si ujasnil rodinné vztahy a všechny okolnosti, které mají význam pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu, aby byly prokázány v tomto ohledu relevantní skutečnosti. Nebyly tedy zjištěny prakticky vůbec relevantní okolnosti ve vztahu k otázce přiměřenosti rozhodnutí, když správní orgán neproved žádná samostatná zjištění.

Žalobce byl rovněž přesvědčen o nedostatečné individualizaci napadeného, respektive prvostupňového, rozhodnutí. Namítal, že je v daném případě nezbytné, aby byla posuzována přiměřenost zásahu do soukromého života ve vztahu k důvodům, pro které je povolení žalobce rušeno, tedy k předchozímu deliktnímu jednání. Správní orgán toliko konstatuje předchozí odsuzující rozsudek, avšak zcela opomíjí roli žalobce ve všech případech a náležitě posouzení závažnosti spáchaných skutků ve vztahu k likvidaci veškerého zázemí, které si žalobce na území ČR za dobu svého pobytu vytvořil. Opět je na místě připomenout, že správní orgány jsou povinny poměřovat důsledky napadeného rozhodnutí ve vztahu k soukromému a rodinnému životu jako celku a důvodům pro zrušení povolení. Žalobce žije na území ČR velkou část svého života, a to společně se svou manželkou, která zde má vytvořeno komplexní zázemí, je českou občankou. Správní orgán čistě konstatuje předchozí odsouzení. Je však nezbytné náležitě zkoumat kompletní případ.

Žalobce se ohradil proti správními orgány tvrzené možnosti pobývat na území ČR na základě jiného pobytového oprávnění. Namítal, že si cizinec po zrušení povolení k trvalému pobytu nemůže upravit svůj pobyt jiným způsobem. Tomuto názoru přisvědčil rovněž Veřejný ochránce práv ve výše citovaném stanovisku, když potvrdil, že „*v případě zrušení trvalého pobytu nemůže cizinec z území žádat o žádný jiný druh pobytu (tj. o udělení víza či dlouhodobého pobytu), vyjma víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu po dobu řízení o zrušení trvalého pobytu. Znamená to tedy, že cizinec „zde nemůže dál pobývat“, resp. si nemůže „jiným způsobem upravit pobyt“.* Se zrušením trvalého pobytu je nepochybně spojeno vycestování z České republiky. Nadto lze mít důvodné pochybnosti i o tom, zda by se cizinci podařilo zlegalizovat pobyt v České republice ze zahraničí s ohledem na znění zákona, což potvrzuje i žalovaná. Hodnocení právních předpisů ze strany správního orgánu evidentně neodpovídá realitě, když správní orgán odkazuje žalobce na možnost, která je s ohledem na konstrukci zákona pro něj prakticky vyloučena.

Žalobce ve vztahu k podmínce, pro kterou byl zrušen jeho pobyt, namítal nedostatečné zjištění skutečného stavu věci a nesprávné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které odporuje § 68 odst. 3 správního řádu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 As 68/2012-39, kde NSS definuje detailně podmínky pro přezkum zrušujícího rozhodnutí ve vztahu k povolení k pobytu. NSS mimo jiné v této souvislosti připomenul, že „*přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, čj. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)*“. NSS pak pokračuje: „*Podle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva musí být v cizineckých věcech brány v potaz zejména*

následující faktory: (1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. rozsudek ... z 31.1.2006, č. 50435/99 a rozsudek velkého senátu ... z 18.10.2006, č. 46410/99]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 871 odst. 1 písm. b) ZPC in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech.“ Žalobce pouze demonstrativně, neboť většina již byla opakovaně uvedena výše, k jednotlivým bodům uvedl, že je v ČR velice dlouhou dobu, vazby na území domovského státu jsou téměř nulové, navíc je ženat s českou státní občankou, která má svůj domov zde v Česku a jako manžel chce společně s ní žít zde. Dle žalobce je posouzení učiněné správním orgánem k prokázání aplikovaného důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu nedostatečné, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a rovněž odůvodnění správních orgánů je na místě označit za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že žalobci bylo povolení k trvalému pobytu na území zrušeno podle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC, neboť byl rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 4.11.2015, sp. zn. 7T 39/2015, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14.12.2015, sp. zn. 8To 591/2015, odsouzen pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „trestní zákoník“*). Žalobce byl potrestán nepodmíněným trestem odnětí svobody v délce trvání 4 měsíců ve věznici s ostrahou. Trestné činnosti se dopustil tím, že ačkoli byl pod jinou identitou „K.P.“ dříve pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů dle § 187 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 3 let a 6 měsíců a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou, v České republice se zdržoval a udělený trest vyhoštění nerespektoval. Součástí spisového materiálu jsou trestní rozsudky vztahující se k osobě žalobce. Lichou je tak námitka, že zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce dle § 871 odst. 1 písm. e) ZPC nemá oporu ve spise a je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.

K námitce ohledně nepřipustné retroaktivity žalovaná sdělila, že správní řízení bylo zahájeno z moci úřední dne 13.6.2016. Na případ žalobce tak bylo aplikováno znění zákona o pobytu cizinců platné a účinné v době, kdy bylo řízení zahájeno. Tento postup byl zcela v souladu s právními předpisy a názor, že měla být aplikována právní úprava předchozí (patrně zákon o pobytu cizinců ve znění platném a účinném do dne 17.12.2015), je mylný. Dle článku IV bod 1. zákona č. 314/2015 Sb. „*řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*“. Řízení ve věci žalobce bylo zahájeno až několik měsíců po nabytí účinnosti výše uvedené novely zákona o pobytu cizinců, na jeho případ tak nemohla být aplikována předchozí právní úprava. Žalobce se na území České republiky zdržoval po řadu let neoprávněně, pod jinou identitou, ačkoli byl soudně vyhoštěn na dobu neurčitou. Obcházel právní předpisy a tímto způsobem získal povolení k trvalému pobytu. Takto dlouhodobé a flagrantní nerespektování pravomocného soudního rozhodnutí a porušování právních norem na úseku pobytu cizinců je bezesporu závažným narušováním veřejného pořádku. O tom svědčí i to, že žalobci byl po jeho odhalení uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Takové jednání by i před účinností předmětné novely zákona o pobytu cizinců zakládalo důvod pro postup dle tehdy účinného znění § 871 odst. 1 písm. a) ZPC. Legitimní očekávání žalobce stěží mohlo být jakkoli narušeno, když tento pobýval v České republice, ačkoli byl z jejího území soudně vyhoštěn. Žalobce si tak musel být vědom, že v případě odhalení mu hrozí mj. ztráta mezitím nabytého pobytového oprávnění, v tomto směru tak nemohl mít jakékoli legitimní očekávání. Tzv. nepravou retroaktivitou v pobytových věcech se již opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, který neshledal, že by byl tento postup nepřipustný (viz rozsudek ze dne 23.3.2017, čj. 2 Azs 50/2017-45).

Žalovaná se řádně a přezkoumatelným způsobem vypořádala se všemi odvolacími námitkami, jakož i s důkazními návrhy. Navrhované výsledky považovala za nadbytečné, neboť žalobce mohl v řízení vyjádřit své stanovisko. Žalovaná nepochybnila, že žalobce má za manželku českou státní občanku, pouze poukázala na to, že k uzavření manželství mohlo dojít z účelových důvodů. Pro tento závěr svědčí to, že žalobce se se svou manželkou nejprve v říjnu 2013 rozvedl, po vydání prvostupňového rozhodnutí se s ní však v Kosovské republice znovu oženil. Žalobce může dočasně žít se svou manželkou v zemi původu, ostatně manželství bylo uzavřeno v zahraničí, nikoli v České republice. Žalovaná odmítla tvrzení, že by měl žalobce veškeré vazby v České republice a k zemi původu už jej nic neváže, když ve své vlasti pobýval v minulosti několikrát, naposledy od ledna 2016. Skutkový stav věci byl dle žalované zjištěn v souladu s § 3 správního řádu.

Žalobci byl udělen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí nedisponovala žádnou informací o tom, že by bylo od dalšího výkonu tohoto trestu upuštěno. Žalobce se neměl v České republice zdržovat a nebylo tedy účelné ponechat mu nejvyšší pobytové oprávnění, které nadto neměl vůbec získat. Napadené rozhodnutí proto nemůže být nepřiměřené. S ohledem na uvedené je též bezpředmětné zabývat se dále tím, zda žalobce může získat nižší pobytové oprávnění. Žalobce byl z území České republiky vyhoštěn na dobu neurčitou, je tak logické, že zde nemůže legálně pobývat. Pakliže bude od dalšího výkonu trestu vyhoštění v případě žalobce upuštěno, nebrání

napadené rozhodnutí jeho pozdějšímu návratu na základě jiného pobytového statusu. Žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. české státní občanky, může si proto v budoucnu případně požádat např. o povolení k přechodnému pobytu. Nároky na získání tohoto pobytového statusu jsou přitom mnohem nižší, než je tomu u povolení k trvalému pobytu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaná s tím vyslovili souhlas.

Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

Žalobci bylo dne 2.1.2012 uděleno povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Prvostupňový správní orgán zahájil dne 28.5.2016 z moci úřední řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky.

Důvodem bylo zjištění, že byl žalobce rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město ze dne 4.11.2015, sp. zn. 7T 39/2015, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 14.12.2015, sp. zn. 8To 591/2015, odsouzen pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, podle něhož: „*Kdo maří nebo podstatně ztěžuje výkon rozhodnutí soudu nebo jiného orgánu veřejné moci tím, že se zdržuje na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění nebo bylo rozhodnuto o jeho správním vyhoštění, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.*“ Žalobci byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců ve věznici s ostrahou. Trestné činnosti se dopustil tím, že ačkoli byl pod jinou identitou „K.P.“ dříve pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, k trestu odnětí svobody v délce 3 let a 6 měsíců a k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu neurčitou, v České republice se zdržoval a udělený trest vyhoštění nerespektoval.

Součástí spisového materiálu jsou uvedené trestní rozsudky vztahující se k výše popsané trestné činnosti žalobce. Není proto důvodné tvrzení žalobce, že se žalovaná „nevypořádala s námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci, kdy žalobce namítal, že ze

správního spisu není vůbec zřejmé, že by byla naplněna skutková podstata, na jejímž základě je žalobci povolení k pobytu rušeno“. Žalovaná, stejně jako prvostupňový správní orgán, vycházela z obsahu rozsudků založených jako podklad pro rozhodnutí ve správním spise, a to v souladu s § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*), podle něhož: *„Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.“* Z obsahu správního spisu a z obsahu odůvodnění prvostupňového a napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem pro zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci byla uvedená trestná činnost žalobce a správní orgány obou stupňů v tom směru zjistily v souladu s § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

B.

Prvostupňový správní orgán zahájil řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobci dne 28.5.2016. Postupoval proto zcela správně podle § 87l odst. 1 písm. e) ZPC, ve znění účinném k tomuto datu, tzn. ve znění zákona č. 314/2015 Sb., účinném od 18.12.2015, podle něhož: *„Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.“* Žalobce v žalobě namítá, že mělo být o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu vzhledem k době spáchání trestné činnosti rozhodováno podle právní úpravy účinné do 17.12.2015, kde nebylo v § 87l ZPC výslovně stanoveno jako důvod pro zrušení trvalého pobytu pravomocné odsouzení, jak je stanoveno od 18.12.2015 v odst. 1 písm. e) tohoto ustanovení. Podle článku IV bod 1. zákona č. 314/2015 Sb.: *„Řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona“.* Z uvedeného přechodného ustanovení je zřejmé, že v řízení zahájeném dne 28.5.2016, tedy po účinnosti zákona č. 314/2015 Sb., která nastala dnem 18.12.2015, bylo nutno v daném správním řízení postupovat podle ustanovení § 87l ZPC, ve znění účinném od 18.12.2015. To znamená, že pro to, jaké znění zákona o pobytu cizinců bude na rozhodování o zrušení trvalého pobytu cizince na území aplikováno, je rozhodné znění příslušného ustanovení v době, kdy je o zrušení trvalého pobytu rozhodováno, resp. řízení z moci úřední zahájeno. Pro aplikaci příslušné právní úpravy zákona o pobytu cizinců není rozhodné, kdy ke spáchání trestné činnosti, která je důvodem pro zrušení trvalého pobytu, došlo. V postupu správních orgánů podle právní úpravy účinné od 18.12.2015 tak není možné spatřovat retroaktivitní působení aplikované právní normy (obdobně viz žalovanou zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.3.2017, čj. 2 Azs 50/2017-45).

Účelovým je v té souvislosti tvrzení žalobce, že v době páchaní trestné činnosti *„neměl povědomí o možných následcích svého jednání“*. Žalobce nerespektoval rozhodnutí soudu o vyhoštění na dobu neurčitou, které bylo realizována od roku 2005 po propuštění

žalobce z výkonu trestu odnětí svobody. Porušoval příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců, když se nejpozději v roce 2009 do České republiky vrátil a vystupoval zde již pod svojí identitou, jak přiznal v rámci trestního řízení vedeného u Okresního soudu Plzeň-město pod sp.zn. 7T 39/2015 a u Krajského soudu v Plzni pod sp.zn.8To 591/2015. Neoprávněně při obcházení zákona získal povolení k trvalému pobytu. Žalobce si proto musel být vědom toho, že se na území České republiky zdržoval po řadu let neoprávněně, pod jinou identitou, než pod kterou byl soudně vyhoštěn na dobu neurčitou. Byl si vědom, že neoprávněně získal povolení k trvalému pobytu. Musel proto mít povědomí o možných následcích svého jednání, mj. o případné ztrátě v mezidobí neoprávněně získaného povolení k trvalému pobytu.

Nad rámec uvedeného soud dodává, že žalobcem dlouhodobé porušování právních předpisů by i podle právní úpravy účinné do 17.12.2015 bylo nutno hodnotit jako závažné narušení veřejného pořádku a bylo by rovněž důvodem pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle tehdy účinného ustanovení § 87l písm. a) ZPC, podle něhož: „*Ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení ohrožuje bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušuje veřejný pořádek, není-li zahájeno řízení o správním vyhoštění.*“

C.

Nedůvodnou je námitka, že správní orgán v rozporu s § 3 správního řádu posoudil otázku přiměřenosti rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu žalobce, nepoměřil delikt ní jednání žalobce, které je důvodem zrušení povolení k trvalému pobytu, s dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (k tomu neprovedl žádné relevantní zjištění).

Prvostupňový správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabýval otázkou, zda zrušení trvalého pobytu žalobce podle § 87l odst. 1 písm. e) ZPC nebude mít nepřiměřený dopad do soukromého nebo rodinného života žalobce. Posuzoval zcela správně na jedné straně veřejný zájem daný zejména ochranou veřejného pořádku v kontextu s trestnou činností žalobce a další zjištěné skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce a na druhé straně soukromý a rodinný život žalobce. Dokazování prováděl na základě podkladů shromážděných ve správním spise. Vycházel z dostupných evidencí, jak budou dále uvedeny, z Cizineckého informačního systému a z Centrálního registru obyvatel. K osobě žalobce zjistil, že je rozvedený a bezdětný. Povolení k trvalému pobytu získal na základě sloučení rodiny s manželkou K.K., nar. ..., se kterou se oženil dne 6.6.2008 a pravomocně rozvedl dne 25.10.2013. V České republice nemá žádné jiné rodinné vazby, než bývalou manželku. Dále bylo zjištěno, že neprochází Obchodním rejstříkem. Dle Živnostenského rejstříku má živnostenská oprávnění na hostinskou činnost s provozovnou Stánek pizza v Plzni. Trvalý pobyt získal dne 2.1.2012, před tímto datem měl udělen přechodný pobyt na sloučení rodiny s platností od 19.1.2009.

Takto zjištěné poměry na straně žalobce porovnával prvostupňový správní orgán s důvodem, pro který by mělo být zrušeno povolení k trvalému pobytu. Konstatoval, že byl žalobce opakovaně nepodmíněně odsouzen. Poprvé byl jako osoba K.P., nar. ..., st. přísl. Kosovo, odsouzen Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 3T 17/2001 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp.zn. 10To 50/2003 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce

3 roky a 6 měsíců se současně uděleným vyhoštěním na neurčito. Trest vykonal ve věznici Oráčov, kde účelově požádal o azyl. Po propuštění z výkonu trestu byl dne 6.2.2005 v 8:35 hod. vyhoštěn z území České republiky linkou OK 786. Do České republiky se vrátil pod totožností P.B., nar. ..., st. přísl. Srbsko a prokazatelně zde od 19.1.2009 pobýval v rámci přechodného pobytu na novou totožnost až do 2.1.2012, kdy na tuto novou totožnost získal povolení k trvalému pobytu.

Prvostupňový správní orgán zcela správně hodnotil, že žalobce získal za podmínek výše uvedených povolení k přechodnému pobytu a následně k trvalému pobytu nezákonně, neboť jako osoba, jíž byl udělen trest vyhoštění z území České republiky na neurčito, byť pod jinou identitou, neměl možnost získat tato pobytová oprávnění [viz § 87b odst. 1 písm. d) a § 87 ZPC, v tehdy platném znění]. Na základě uvedeného učinil prvostupňový správní orgán závěr, že by žalobce, „*pokud by nezastíral a nezamlčoval svoji předchozí totožnost a skutečnosti související s jeho předchozím pobytem v České republice, uvedená pobytová oprávnění nezískal. Proto nelze v daném případě zrušení trvalého pobytu takto podvodně získané, navíc za okolností, že cizinec je stále nežádoucí osobou v ČR a to na neurčito, považovat za nepřiměřené.*“ Rozhodnutí posoudil prvostupňový správní orgán jako přiměřené také z důvodu absence rodinných vazeb, neboť trvalý pobyt získal žalobce za účelem sloučení rodiny s manželkou, se kterou se již před téměř třemi roky rozvedl. Jiné vazby nebyly prokázány a žalobce se sám nevyjádřil. V této souvislosti poukázal prvostupňový správní orgán na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.1.2016, čj. 2 Azs 271/2015 – 38 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je v bodě 37. uvedeno: „*Je ovšem třeba zdůraznit, že ačkoliv bylo řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele zahájeno z moci úřední, nelze po příslušných správních orgánech požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy pátraly po osobách, k nimž by stěžovatel mohl mít vytvořeny blízké vazby a které by případně mohly prokázat skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tj. nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Je totiž nepochybně na samotném cizinci, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.*“ Krajský soud k tomu uvádí, že žalobce ani v žalobě neuvedl kromě opětovné existence manželky nic bližšího ke svým vazbám na území České republiky, které by souvisely s jeho soukromým a rodinným životem. Takové skutečnosti, které by svědčily ve prospěch žalobce, žalobce neuvedl ani ve správním řízení, neuvádí je ani v žalobě. Není povinností správního orgánu takové skutečnosti zjišťovat, ač je řízení zahájeno z moci úřední.

Žalobce v odvolání stejně jako nyní v žalobě argumentuje tím, že má na území České republiky manželku, která je státní občankou České republiky. V době rozhodování vycházel prvostupňový správní orgán z dostupné informace, že je žalobce rozvedený, avšak i kdyby tomu tak nebylo, zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.02.2014, čj. 5 As 102/2013 – 31, kde je řešena otázka, kdy cizinec navázal vztah se stávající manželkou v České republice v době, kdy pobýval na území neoprávněně. „*Nemohl se tak spoléhat na to, že na území České republiky, kde si následně založil rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva skutečně zásadní (srov. rozhodnutí ESLP o přijatelnosti ze dne 26.1.1999, Sarumi proti Spojenému království, stížnost č. 43279/98, nebo ze dne 9.11.2000, Shebashov*

proti Lotyšsku, stížnost č. 50065/99). Pokud se jedná o takový případ, bude vyhoštění cizince nesouladné s článkem 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozhodnutí o nepřijatelnosti ze dne 24.11.1998, Mitchell proti Spojenému království, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22.6.1999, Ajayi a další proti Spojenému království, stížnost č. 27663/95, nebo již citovaný rozsudek Rodrigues da Silva a Hoogkamer). “ K tomu soud doplňuje, že ač se citovaný rozsudek týká správního vyhoštění cizince, je aplikovatelný i na nyní posuzovaný případ zrušení trvalého pobytu žalobce a to vzhledem k tomu, že rovněž žalobce, kterému byl dne 24.4.2003 pravomocně uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou a tento byl realizován 6.2.2005, se od ledna 2009 neoprávněně zdržoval na území České republiky na základě povolení k přechodnému pobytu a následně povolení k trvalému pobytu, když tato pobytová oprávnění získal pod jinou identitou, než pod kterou mu byl uložen trest vyhoštění. Shodně s prvostupňovým správním orgánem proto soud konstatuje, že nelze soukromé či podnikatelské vazby žalobce v České republice považovat samy o sobě za důvod, proč by rozhodnutí mohlo být nepřiměřené. Veškeré tyto vazby vznikly v době, kdy žalobce nebyl oprávněn na území České republiky pobývat. Žalobce nic bližšího o svých vazbách na území České republiky ve správním řízení netvrdil, proto prvostupňový správní orgán zcela správně konstatoval, že mu není známa jediná skutečnost, která by mohla znamenat nepřiměřenost vydaného rozhodnutí, a doplnil, že se v tom směru nevyjádřil ani zástupce žalobce, který po seznámení s obsahem správního spisu takové vyjádření avizoval ve lhůtě, kterou si sám stanovil. Prvostupňový správní orgán proto vycházel ze zjištění, že žalobce kromě manželky, se kterou je rozveden, nemá v České republice přímé rodinné vazby, proto nemůže do těchto vazeb rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasáhnout. Připustil, že si žalobce za 7 let pobytu zde soukromé vazby dozajista vytvořil, avšak za situace, kdy si musel být vědom, že zde pobývá neoprávněně a na jinou totožnost, než na kterou byl v minulosti odsouzen a vyhoštěn. Žalobce byl za maření výkonu úředního rozhodnutí odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, přičemž vyhoštění z předchozího odsouzení zrušeno nebylo. Prvostupňový správní orgán zcela správně uzavřel, že je proto rozhodnutí zcela přiměřené okolnostem případu.

Prvostupňový správní orgán se zabýval rovněž tím, že nelze poměřovat přiměřenost rozhodnutí pouze s posledním odsouzením žalobce na 4 měsíce nepodmíněně, ale je nutno zohlednit všechny negativní skutečnosti výše podrobně popsané, neboť pokud by těch nebylo, bylo by možné zvažovat, zda samotné odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na 4 měsíce postačuje ke zrušení trvalého pobytu. Zrušení trvalého pobytu neshledal prvostupňový správní orgán nepřiměřeným ani v ekonomické rovině, neboť žalobce má živnostenské oprávnění na hostinskou činnost a provozuje stánek na Palackého náměstí v Plzni. Tuto činnost nelze považovat za natolik sofistikovanou a speciální, aby se jí nemohl věnovat i jinde. Navíc má žalobce dle Živnostenského rejstříku ve stánku odpovědného zástupce, státního občana České republiky. Nelze přihlídnout ani k podnikání žalobce, neboť s podnikáním začal v době, kdy věděl, že pobývá v České republice neoprávněně. Dalším argumentem prvostupňového správního orgánu byla povinnost cizince po celou dobu svého pobytu na území dodržovat platné zákony, a pokud se tak nestane, jako v tomto případě, pak musí počítat i s krajní možností a to zrušením oprávnění k trvalému pobytu.

Prvostupňový správní orgán zcela správně uzavřel, že je v daném případě zrušení trvalého pobytu v souladu s § 871 odst. 1 písm. e) ZPC a je splněna podmínka, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dle

prvostupňového správního orgánu: „Nelze akceptovat to, že cizinec byl z ČR vyhoštěn, zařazen na seznam nežádoucích osob, které mají zakázán vstup do ČR, a následně si na jinou totožnost vyřídil povolení k pobytu, protože předpokládal, že jeho více totožností nebude odhaleno. Není možné, aby zde byl souběh soudního vyhoštění natrvalo pod jednou totožností a povolení k trvalému pobytu pod druhou totožností, když se prokazatelně jedná o jednoho a toho samého cizince. Pokud cizinec porušuje zákony ČR a tím narušuje závažným způsobem veřejný pořádek, jako v tomto případě, pak musí počítat i s možností odebrání povolení k trvalému pobytu.“ Prvostupňový správní orgán poukázal na vyjádření Okresního soudu Plzeň-město v rozsudku sp.zn. 7T 39/2015, kde je uvedeno: „Závěrem soud konstatuje, že již dříve obžalovanému uložený trest vyhoštění z území České republiky je v současné době nadále platný a obžalovaný jej musí, pokud nedojde k jeho přerušení či upuštění od jeho výkonu, respektovat, v opačném případě by se opět dopustil další trestné činnosti.“ Prvostupňový správní orgán doplnil, že „rodinné i osobní poměry cizince jsou dostatečně zjištěny na základě shromážděných podkladů. S ohledem na § 6 odst. 2 správního řádu správní orgán v daném případě nepovažuje za účelné provádění dalšího šetření.“ Se závěry prvostupňového správního orgánu se soud ztotožňuje.

V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, k výzvě doplněnému, zástupce žalobce namítal, že nebyl zjištěn stav věci v souladu s § 3 správního řádu, že správní spis neobsahuje žádný důkaz o tom, že byla naplněna skutková podstata § 871 odst. 1 písm. e) ZPC a že prvostupňový správní orgán nesprávně posoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí a v řízení by měl být vyslechnut žalobce a jeho manželka, žalobce má v České republice veškeré zázemí. V dalším doplnění odvolání je uvedeno, že je žalobce ženatý a žije ve společné domácnosti s K.K., proto je zrušení povolení k trvalému pobytu nepřiměřené. Přiložen je oddací list přeložený do českého jazyka, dle kterého se žalobce v Kosovské republice dne 28.9.2016 znovu oženil s K.K., nar. ...

Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnila se závěry učiněnými prvostupňovým správním orgánem. Vycházela při tom shodně jako nyní soud z obsahu správního spisu a z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jak jsou uvedeny výše, a zcela správně dospěla k závěru, že není odvolání důvodné. Soud shodně s žalovanou konstatuje, že prvostupňový správní orgán zjistil ve smyslu § 3 správního řádu stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zjištěný stav věci má oporu ve správním spisu, ve kterém jsou zejména založeny trestní rozsudky vztahující se k osobě žalobce, z nichž vyplývá, že byl žalobce, i když pod různými identitami, soudem České republiky opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Podmínky pro aplikaci § 871 odst. 1 písm. e) ZPC tak byly splněny. Prvostupňový správní orgán se velmi podrobně, jak je výše uvedeno, zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí a soud se stejně jako žalovaná s jeho závěry ztotožňuje. Žalovaná nezpochybnila, že má žalobce na území České republiky manželku, státní občanku České republiky, se kterou uzavřel dne 28.9.2016 v Kosovu znovu manželství. Soud shodně jako žalovaná k tomu uvádí, že rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu bude v tom smyslu zásahem do rodinného života žalobce a jeho manželky, nebude však zásahem nepřiměřeným v porovnání s předchozím deliktním jednáním žalobce a jeho dvěma odsouzeními, v porovnání s jeho neoprávněným pobytem na území České republiky pod jinou identitou, než pod kterou byl odsouzen a vypovězen, a konečně v porovnání s tím, že při získání pobytových oprávnění k přechodnému pobytu a

následně trvalému pobytu porušil zákon o pobytu cizinců a zejména pravomocné rozhodnutí, kterým mu byl uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou.

Soud shodně jako žalovaná vzhledem ke zjištěním učiněným prvostupňovým správním orgánem konstatuje, že by byl výslech žalobce a jeho manželky nadbytečný, a to zejména proto, že žalobce měl ve správním řízení možnost vyjádřit své stanovisko, a to jak k důvodům, pro které je mu povolení k trvalému pobytu rušeno, tak ke svým vazbám soukromým a rodinným na území České republiky. V rámci správního řízení se k tomu žalobce nevyjádřil, ani v odvolání netvrdil konkrétní skutečnosti, které by zpochybňovaly závěry prvostupňového správního orgánu, a konkrétní důvody v tom smyslu netvrdil ani nyní v žalobě.

Již prvostupňový správní orgán správně argumentoval v souvislosti s posouzením přiměřenosti rozhodnutí, pokud jde o jeho zásah do rodinného života žalobce, že by bylo nutno i za situace, že by měl žalobce na území České republiky manželku, posuzovat přiměřenost rozhodnutí na základě konkrétních tvrzení žalobce (konkrétní tvrzení o svých rodinných a soukromých vazbách žalobce v řízení neuplatnil) v porovnání s intenzitou porušení veřejného pořádku, resp. vzhledem k důvodům, pro které byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a rovněž v porovnání s jednáním žalobce na území České republiky (neoprávněný pobyt po dobu několika let). Prvostupňový správní orgán zcela správně posoudil delikt ní jednání žalobce jako převažující nad zásahem rozhodnutí do rodinného života žalobce. Žalovaná se s tímto závěrem prvostupňového správního orgánu rovněž zcela správně ztotožnila. Rovněž soud konstatuje, že byl správními orgány posouzen zjištěný stav věci v souladu s § 87l odst. 1 písm. e) ZPC.

V souvislosti s uzavřením manželství lze dát za pravdu žalované, že se jeví jako účelové uzavření manželství žalobce s bývalou manželkou, se kterou se rozvedl v říjnu 2013 a po vydání napadeného rozhodnutí dne 20.9.2016 se s ní dne 28.9.2016 znovu oženil, a to v Kosovské republice. I kdyby se však nejednalo o účelově uzavřené manželství, nebrání rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu společnému soužití manželů v zemi původu žalobce, kde uzavřeli sňatek. Z ničeho nevyplývá, že by manželka nemohla žalobce do země jeho původu následovat. Žalobce musí mít v zemi původu vazby, neboť zde po vyhoštění z území již několikrát pobýval (naposledy od ledna 2016). Rovněž s takto posouzenou přiměřeností rozhodnutí učiněnou žalovanou po té, kdy žalobce v rámci odvolání doložil oddací list, se krajský soud ztotožňuje a shodně jako žalovaná činí závěr, že napadené rozhodnutí do rodinného života žalobce, resp. do jeho manželství, nepřiměřeně nezasáhne.

D.

Pokud žalovaná v závěru odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatovala, že zrušení povolení k trvalému pobytu není nepřekonatelnou bariérou mezi žalobcem a Českou republikou, potažmo jeho rodinnými příslušníky (manželkou), když je mu rušeno pouze nejvyšší možné pobytové oprávnění, zákaz pobytu mu vysloven nebyl a žalovaná připustila, že může mít žalobce po jistou dobu problém se získáním nižšího pobytového oprávnění, a to vzhledem k tomu, z jakých důvodů je mu rušeno povolení k trvalému pobytu, pak není důvod

se námitkami žalobce uplatněnými v žalobě vůči tomuto konstatování ze strany soudu jakkoli vymezovat, neboť je zřejmé, že toto konstatování bylo součástí posouzení přiměřenosti rozhodnutí, a žalovaná v té souvislosti uvedla, že ani tato okolnost nesvědčí o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí. Žalovaná zcela správně zdůraznila, pomine-li fakt, že tento stav si žalobce zavinił sám, že je žalobce dospělým jedincem, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo Českou republiku, přičemž nejsou známy žádné závažné důvody, pro které by toho schopen nebyl. Doplnila, že žalobce na území nepobývá na základě mezinárodní ochrany, a proto nejsou známy ani jiné závažné důvody, jež by jeho pobytu v domovské zemi bránily, a že nemá do současné doby informaci, že by bylo od výkonu trestu vyhoštění na dobu neurčitou upuštěno. Žalobce by tak neměl na území České republiky pobývat, proto není ani účelné, aby zde disponoval nejvyšším pobytovým oprávněním. Pakliže bude od dalšího výkonu trestu vyhoštění upuštěno, nebrání napadené rozhodnutí jeho pozdějšímu návratu na území na základě nižšího pobytového statusu.

E.

Nedůvodným je tvrzení žalobce, že jsou prvostupňové rozhodnutí a napadené rozhodnutí nepřezkoumatelná pro porušení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož: „*V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*“

Jak je zřejmé z výše uvedeného posouzení prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí soudem, je z odůvodnění obou rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů vycházely správní orgány při rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, jakými úvahami byly vedeny při jejich hodnocení. Je zřejmé, jakou právní úpravu aplikovaly na zjištěný stav věci a jakými úvahami byly vedeny při jejich aplikaci. Žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu a vypořádala se řádně s odvolacími námitkami. Pokud nebyla správními orgány zohledněna obecně žalobcem tvrzená nepřiměřenost rozhodnutí, pak to za situace, kdy správní orgány uvedly důvody, pro které je rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, a žalobce v tom směru nic konkrétního nenamítal, neznamena, že by byla v té části jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

Závěr

Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 30. října 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.